

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1 CoE 84/2010-54 z 30. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoE 84/2010-54 z 30. novembra 2010.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Na základe Zmluvy o úvere... zo dňa 08.01.2004 poskytol Sťažovateľ dlžníkovi meno, priezvisko: Z. Š. ..., H. (ďalej len „dlžník“) úver vo výške 398,33 Eur... Zmluva o. i. obsahovala ustanovenia týkajúce sa povinnosti dlžníka z tohto úverového vzťahu t.j. povinnosť vrátiť sumu poskytnutého úveru a ďalšie poplatky. Dlžník bol povinný uhrádzať sťažovateľovi poskytnutý úver v 7-ich mesačných splátkach v sume 88,96 Eur (2680,01 Sk) mesačne od 22.01.2004.

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu t.j. medzi sťažovateľom a jeho dlžníkom dojednané priamo v Zmluve, že splnomocnený zástupca dlžníka, ktorý bol priamo v Zmluve určený je oprávnený, v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, ktoré mu zo Zmluvy o úvere vyplývajú, vykonať právne úkony, najmä podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu. Takáto notárska zápisnica má povahu exekučného titulu.

Dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, čím sa stal v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, úver okamžite splatný.

Dňa 06. 08. 2004 bola notárom spísaná notárska zápisnica; notárska zápisnica bola podpísaná určeným splnomocneným zástupcom dlžníka.

Dňa 14. 10. 2004 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec (ďalej len „Okresný súd“) dňa 03.11.2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t.j. exekúcia.

Súdny exekútor podaním zo dňa 08. 06. 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Okresný súd ako súd vecne a miestne príslušný na rozhodovanie o exekučnej agende zahájil konanie na zastavenie exekúcie, následne exekučné konanie bez akéhokoľvek dokazovania, či predchádzajúcej výzvy k vyjadreniu sa účastníkom k návrhu uznesením zo dňa 14. 09. 2010, sp. zn. 13Er 929/2004-36 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Sťažovateľ podal dňa 01. 10. 2010 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „Krajský súd“) ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. 11. 2010 potvrdil uznesenie Okresného súdu zo dňa 14. 09. 2010 ako vecne a právne správne...»

V ďalšom sťažovateľka uviedla:

„Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne užívať majetok musí spĺňať, v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.

Podľa názoru sťažovateľa v tomto prípade nebola stricto sensu splnená žiadna z vyššie uvedených podmienok. Pokiaľ ide o vykonanie zásahu vo verejnom záujme, v posudzovanom prípade, kedy súdy z vlastného podnetu zasiahnu do výkonu rozhodnutia takým spôsobom, že zmariť možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky zo štandardného obchodno-právneho vzťahu, nie je možné považovať za zásah vo verejnom záujme. Podľa názoru sťažovateľa však v danom prípade úplne absentuje požiadavka verejného záujmu. Nie je totiž možné považovať za otázku verejného záujmu znemožnenie vymožiteľnosti pohľadávky v prebiehajúcom exekučnom konaní bez návrhu povinného, ktorá má svoj základ vo vzťahu súkromno-právnej povahy...

Pokiaľ ide o požiadavku proporcionality, t.j. či je zásah primeraný sledovanému cieľu (kedy zásahom sa rozumie zastavenie exekučného konania), sťažovateľ má za to, že zásah (zo strany súdu nie je primeraný sledovanému cieľu). V prvom rade je potrebné podľa názoru sťažovateľa uviesť, že nie je vôbec zrejmé aký sledovaný cieľ mal byť súdom sledovaný. Pokiaľ by ním mala byť domnelá ochrana spotrebiteľa, sťažovateľ má za to, že prípad nespadá do rámca ochrany spotrebiteľov. Navyše, je opätovne potrebné zdôrazniť

to, že zásahom sa mári možnosť veriteľa... na uspokojenie jeho pohľadávky vzniknutej zo štandardného zmluvného a obchodnoprávneho vzťahu. Ak by aj mal súd za to, že určité dojednania sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd musí, podľa názoru sťažovateľa postupovať tak, aby neznemožnil výkon sťažovateľovho práva. Inak povedané zastavením vykonávacieho (exekučného) konania nemôže byť sťažovateľ ako veriteľ ukrátený. Ak je postupom všeobecného súdu znemožnené vymoženie určitej sumy, ktorá pre sťažovateľa predstavuje pohľadávku, takýto postup je v rozpore s Protokolom 1 Dohovoru.“

Sťažovateľka uviedla, že dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nepodala, pretože podľa ustanovenia § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom... v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde, pričom istina v jeho veci je 398,33 €.

Ďalším dôvodom, prečo sťažovateľka nepodala dovolanie v súlade s § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku najvyššiemu súdu, bolo, že sťažovateľka nepovažovala dovolanie za účinný právny prostriedok nápravy s ohľadom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v obdobných konaniach (sp. zn. 30 Cdo 164/1996 a sp. zn. 3 Cdo 236/2004).

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 84/2010-54 z 30. novembra 2010, ktorým podľa nej malo byť zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces a do jej vlastníckeho práva, keďže týmto rozhodnutím krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania v prospech oprávnenej sťažovateľky, čím jej mal uprieť právo na vrátenie majetku od povinnej (dlžníčky), ktorý jej sťažovateľka poskytla.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti P., s.r.o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. ICoE/84/2010-54 zo dňa 30. 11. 2010.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. ICoE/84/2010-54 zo dňa 30. 11. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s.r.o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 637,86 Eur..., ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia...

4. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť spoločnosti P., s.r.o. trovy právneho zastúpenia v sume 95,66 EUR s DPH (za dva úkony právnej služby každý za 47,83 EUR s DPH) na účet právneho zástupcu J. H., advokáta, ... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu v rozsahu určenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu v súlade s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie je vecne správne.

Z poverenia zo dňa 03.11.2004, ktoré vydal Okresný súd Lučenec, mal súd preukázané, že na vymoženie pohľadávky oprávneného bol poverený súdny exekútor Mgr. J. Ď. v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok). Je tiež pravdou, že v zmysle § 44 ods. 2 citovaného zákona súd už v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmava okrem iného aj exekučný titul. Na druhej strane nič však nebráni súdu v tom, aby v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) sa nezaoberal prípustnosťou exekúcie z dôvodu, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za tým účelom plnomocenstvo splnomocniteľovi, v ktorom musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právne úkony, o ktoré ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

Krajský súd sa stotožňuje so závermi I. st. súdu, ktorý poukázal na rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. Pri uzatváraní zmluvy nemal povinný možnosť voľby výberu zástupcu, zmluva o úvere už obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T. K. Prvostupňový súd, ako aj krajský súd sa zaoberal otázkou, či zmluvné zastúpenie podľa § 31 Občianskeho zákonníka nevykazuje znaky absolútnej neplatnosti pre rozor s ustanovením § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súvislosti s § 39 Občianskeho zákonníka.

Určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu je jednou z podmienok platnosti právneho úkonu. Dohoda o plnomocenstve je dvojstranným právnym úkonom, na ktorý sa tiež vzťahujú požiadavky platnosti právneho úkonu. Z každej dohody o zastúpení musí byť jednoznačne zrejmé, na čo je splnomocnenec splnomocnený. Splnomocnenie „na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene povinného uznal splnomocniteľ záväzok z úveru tak, aby notárska zápisnica sa stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho zákonníka, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov na celý majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splnenia dlhu) a jej príslušenstva“, je neurčité a v podstate ani splnomocnenec ani splnomocniteľ v čase uzatvárania dohody o splnomocnení nevedeli, aký záväzok povinnej osobe z úveru vznikne a z akého majetku sa má pohľadávka oprávneného uspokojiť. Takéto dojednanie je neurčité,

čo spôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Zmluvné zastúpenie vzniklo ešte v čase, keď žiadny dlh neexistoval. Úkony splnomocnenca Mgr. T. K. – spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, uznanie dlhu, boli v rozpore so záujmami povinného. Absolútnou neplatnosťou je súd povinný zaoberať sa z úradnej povinnosti.

Účastníci úverovej zmluvy sa v zmluve o úvere dohodli, že ich vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom.

Podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Inštitút uznania záväzku je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Zákon ako podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku. Bližšie však tento pojem nevymedzuje. Tento pojem treba chápať tak, že nevyhnutnými zložkami sú jednak dôvod a jednak výška záväzku. Pri takejto interpretácii nie obsahový rozdiel medzi občianskoprávnym a obchodnoprávnym chápaním záväzku. Uznanie záväzku treba kvalifikovať ako jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý adresuje veriteľovi. Týmto úkonom dlžník uzná za svoj určitý záväzok, čím vlastne potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Zákon na účinnosť takéhoto uznania predpisuje obligatórnu písomnú formu. Zákonným dôsledkom uznania záväzku je právna domnienka, ktorá je vyvrátiteľná, že záväzok v čase uznania záväzku existoval (trval).

Podľa § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná.

Krajský súd sa stotožňuje so závermi I. st. súdu, podľa ktorých uznanie záväzku v budúcnosti..., je v súvislosti s § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatné.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárske zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Odvolačí súd obdobne ako I. st. súd dospel k záveru, že notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, pretože nezodpovedá požiadavkám, ktoré sú kladené na notársku zápisnicu ako na titul pre exekúciu. Z notárskej zápisnice nevyplýva, že by povinná osoba s vykonateľnosťou súhlasila. Okrem toho dohoda o plnomocenstve uzavretá

medzi povinným a Mgr. T. K. je absolútne neplatný právny úkon a aj z toho dôvodu nemôže byť notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom.

Pokiaľ teda ide o notársku zápisnicu č. N 1539/2004, NZ 63102/2004 zo dňa 06.08. 2004 z hľadiska jej spôsobilosti byť exekučným titulom odvolací súd konštatuje, že predmetná notárska zápisnica spĺňa podmienku formálne vykonateľného exekučného titulu, ale nie podmienku materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Postup okresného súdu, ktorý po týchto zisteniach exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju, bol správny. Námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva posúdila notárka JUDr. K. K. pri spisovaní notárskej zápisnice, považoval odvolací súd za neodôvodnenú, pretože súd nie je právnym názorom notára pri spisovaní notárskej zápisnice viazaný.»

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení, ktorý svoje rozhodnutie o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví ak... g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“. Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v napadnutých uzneseniach považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

V okolnostiach prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v napadnutých uzneseniach krajského súdu týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť napadnutými uzneseniami krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a obsahom práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2011